

KIS NAP

EMMA BÜSZKÉN MENT ODÁBB. (lásd 202. l.)

ELBESZÉLÉSEK A KANDALLÓ
MELLETT.

III. — Fánika baja egy kis gyermek lábával.

(Folytatás.)

Most rajtad a sor Fanni, most neked kell valamit elbeszélned.“ szolt Ilonka. „Nem tudsz valamit abból, a mit mamád azzal a nénéddel beszélgetett, a kit emlegettél?“

„Bizony keveset tudok, mert soha sem hallhatom jól; néha nagyon halkán beszélnek, néha pedig mama kiküld a szobából s mire visszatérek, már egyébről beszélgetnek, úgy hogy semmit sem tudok egészen. Aztán meg nem is hallgatózom és nem mondok el többé semmit, a mit úgy félig hallok, mióta amnyi bajom Berkiné kis babájának a lábával.“

„A lábával? Mi volt az? Hogy volt? Beszélj el!“ szoltak a gyerekek.

„Nem bánom, a magam baját elmondhatom, ismeritek Berkinét?“

Oh, én ismerem; Berki ur országgyűlési képviselő, néha eljö hozzánk is.“

„Tehát, — én Berkinét nagyon régen ismerem szintén, mióta csak emlékszem, mindig Ágnes néninek neveztem, mert igen jó bárátnője mamának, együtt voltak hajdan a nőveldeben s most is gyakran jönnek hozzánk, s papa és mama is szokszor járnak hozzájuk; engem is gyakran elvittek és Ágnes néni mindig sok apró szép dolgot ajándékozgatott nekem. Tavaly is meghívtak egykor falusi jószágukra, hol nagy vendégség volt,

mert Ágnes néninek kis fiacskáját, Laczikát keresztelték. Nagyon sokan voltunk ott, játszottunk, táncoltunk, még én is táncoltam; — oh, olyan jól mulattam, pedig tudom, hogy többé meg nem hívnak.“

„De hát mit tettél a kis baba lábával? Megsértetted?“ kérdé Alice.

„Dehogy! Semmivel sem bántottam. A kis babát szépen felöltöztetve hordozták körül s olyan szép volt, úgy mosolygott, mint egy kis angyalka. Mindössze egyszer láttam.“

„Mi bajod volt vele?“ kérdé Károly.

„Mindjárt megtudod. A falusi ünnepélyről szépen hazajöttünk. Berkiék is visszajöttek Pestre s több hónapig nem láttam a kis fiacskát. Egyszer Ágnes néni hozzánk jött s mert mamám kérte, elhozta magával a kis Laczikát is a dajkával. Én éppen a szobában voltam és nézegettem a szép kis babát; mert még kedvesebb volt, mint mikor először láttam; puha szőke haja, piros gömbölyü arcza és olyan piczike keze volt! Kérdeztem a dajkát, van-e már a kis vitéznek sarkanytyus ezismája, meg akartam nézni lábát, de a dajka nem engedte s elfordult vele.“

Csodálkoztam, miért nem akarja a dajka megmutatni a kis baba lábát, de nem sokára tanulni kellett menem s nem törődtem többé a dologgal.

Másnap látogatóba jött mamához egy ismerősünk s hallottam, hogy Ágnes néniék után kérdezősködik; de nem maradhattam a szobában, mert valami dolgom volt, s midőn visszajöttem, e szavakat hallottam:

„Kár, hogy olyan löcslábu“
mondta az én mamám.

„Ahá! ez bizonyosan Ágnes néni
kis fia“ gondoltam én.

„Löcslába van? Ugy nem tudom,
mit lehet vele tenni.“ szolt a látogató.

„Nagyon sajnálom, igazán.“ szolt
mamám: „és pedig azt gyógyítani
nem lehet, örökké olyan fertelmes
lába lesz.“

„Oh, én ki nem állhatom, ha
ilyen embert látok“ szolt a látogató.

„Alkalmasint tul kell adni rajta.“
szolt mamám: „pedig bajos cserélni,
mert az ember ritkán nyer jobbat.“

„Én bizony nem tartanám meg.“
szolt a látogató, „szörnyen utálatos,
ilyen embert látni magunk körül. Én
rögtön tuladnék Laczin.“

„Laczi!“ gondoltam ekkor én
magamban; eszembe jutott, hogy Ág-
nes néni kis fiát Laczinak hívják;
most már bizonyosnak láttam, hogy
arról a kedves gömbölyü arczu fiucska-
ról beszéltek ezeket a szörnyü dol-
gokat. Hanem azt magam sem tud-
tam, hogy mi az a löcsláb, miért
olyan rettentő csunya dolog az, hogy
nem lehet olyan emberre nézni sem,
és inkább tul kell adni rajta, mással
kicsereálni; és mikor eszembe jutott,
hogy azt a kedves kis angyalt e baja
miatt az emberek talán majd nem
fogják szeretni, igazán sirtam fölötte.

Másnap reggel, mikor a szobaleány
öltöztetett, kérdeztem tőle, hogy mi
az a löcsláb?

(Folytatása következik.)

A DERÉK BODRI.

RÉGEN, mikor én még iskolás
gyerek voltam, történt valami
abban a faluban, melyben én
a szünidőket töltöttem s e kis
történetet most elmondom nektek, kis
olvasóim.

Két szép kis leánykát ismertem a
faluban, Mariskát s Juczikát, kik atyjuk-
kal és egy öreg nénjökkel, Mártha néni-
vel laktak egy szép házban, gyönyörű
kert közepén, mely mellett sebes
folyó hömpölygött. A két kis leányka
anyja nem élt már; meghalt, mikor
ők még egészen kicsinyek voltak;
de Mártha néni gondjokat viselte,
atyjok pedig nagyon szerette őket és
mindig sok szép ajándékot hozott nek-
kik, ha a városban volt.

Volt pedig a házuknál egy szép
nagy kutya, Bodri, melylyel a gyere-
kek nagyon szerettek játszani, és mely
szintén szerette a két kis leányt.
Sokszor hárman együtt aludtak a
kertben egy fa alatt s Bodri puha
bundája vánkosul szolgált a gyerme-
keknek; és Bodri nem mozdult, ha
órákig aludtak is rajta. Egyszer Bodri
a folyóból mentette ki Juczikát, ki
vigyázatlanul játszott a parton és
beesett a vízbe. Mariska segítségért
kiáltozott, de mire atyja odaérkezett,
Juczika bizony megfulhatott volna,
ha Bodri utána nem ugrik és szeren-
csésen ki nem huzza a partra.

Egyszer a kis leányok atyja vá-
sárra ment és magával vitte Bodrit
is. A leányoknak meghagyta, hogy
jól viseljék magukat, mert Mártha

néninek sok dolga van és nem gondolhat rájuk. A leányok tehát a kertbe mentek s ott játszottak sokáig. De végre unatkozni kezdtek, s mivel nem volt ott Bodri, hogy vele együtt aludhassanak volna, kinyitották a kert hátsó ajtaját és kimentek a mezőre, a mi pedig meg volt nekik tiltva.

A mezőn sok szép vad virág nőtt s Mariska és Juczika koszorut akartak fenni: mindig tovább, tovább mentek virág után, míg végre eljutottak az erdőhöz; itt még szebb virágok voltak s a két leányka mindig tovább ment, észre sem véve, hogy az erdőben nincs sem út, sem

ösvény és már nem is tudják, hol vannak. Mikor már nagy esomó virágot gyűjtöttek, leültek és koszorut kezdtek fenni; ekközben megéheztek, gondolták, hogy itt az ebéd ideje, s haza akartak menni, hanem, — oh rémület! nem tudták, merre induljanak! Minél jobban kerestek utat

jobbra, balra, annál inkább betévedtek a rengeteg erdőbe: kiáltozták „édes apa!“, „Mártha néni!“, „Bodri!“ de bizony nem hallotta őket senki s néma csend volt körülöttük.

Délutáni idő volt, de a nap hirtelen sötétedni kezdett, roppant felhők tornyosultak az égen, az erdő-

ben sötét lett, mint éjszaka s borzasztó zivatar tört ki. Menydörgött, villámlott, a fák recsegték és sűrű zápor zuhogott, úgy hogy a két kis leány majd meghalt ijedtében és egy száz éves vastag fa alatt kerest menedéket.

Juczika, a kisebbik, remegett mint

a nyárfalevél s zokogva kiáltozta mindig: „kedves apa! édes apám!” Mariska szintén sirt, de mégis csak vigasztalta kis testvérét, „Ne sirj Juczikám! Majd ha elmulik a vihar, megkeressük az utat és haza megyünk.”

A vihar elmúlt, de az utat hiába

keresték és Juczika kimerülten földre hanyatlott, keservesen zokogott és végre a fáradságtól, éhségtől elnyomatván, csendesen elaludt. Mariska erre még jobban megijedt, igyekezett felköltetni kis nővérét, kiabált, sirt és végre szintén annyira kimerült, hogy Juczika mellé dőlt, ezt ölébe

vette s így aztán mindketten elaludtak.

Otthon pedig ezalatt Mártha néni roppant aggodalmak közt kerestette a kis leányokat mindenfelé, felforgatta az egész házat, padlást, kocsiszint, istállókat, üvegházat, — de hiába sehol sem találták. A jó öreg neni

egészen kétségbe esett és könyezve ült az ablaknál, és előre remegett attól, mennyire oda lesz bátyja, ha megtudja, hogy két szép leánykája elveszett: busan nézegetett ki az ablakon, midőn egyszerre kocsizörgés hallatszott s a kocsi jött az apa, Mariskával és Juczikával ölében, a kocsi után pedig vígan ugrándoza Bodri.

Ugy történt t. i., hogy midőn a kis leányok atyja a vásárról haza jöve az erdő mellett elment, Bodri, mely mindig jobbra, balra futkosott a kocsiól, egyszerre szaglálni kezdett, ugatott, nem ment a kocsi után, úgy hogy gazdájának feltűnt s az leszállva a kocsiól, követte az erdőbe Bodrit; Bodri pedig mindig szaglálva ment előre, mindig beljebb a sűrűbe s elvezette urát egy nagy fáig, hol a két kis leányka félig ájultan feküdt. Atyjok aztán ölbe vette őket s kocsiól haza vitte mindnyájuk nagy öröme.

Bodrinak jó dolga volt az nap, de még azontul is sokáig, míg csak élt. A leánykák felnöttek, de nem feledték el, hogy Bodrinak köszönheték megmentetésüket; jól tartották mindig a vén kutyát, s mindig megsimogatták okos fejét s a „derék“ „hű“ „okos“ Bodri nevét adtak neki.

EGY KIS BÁBU MESÉI.

(Vége.)

KSZAVAKNÁL a szegény leányka elakadt és nem tudott szólni; nagy könyesepp ragyogott szemében s a boltos - kisasszony is könyezett. Mink bábuk soha sem sírunk, pedig van ám olyan is közöttünk, melynek szemei mozognak.

A boltos - leány tehát egy pár perczig gondolkozni látszott, aztán szólt: „Miért nem kereskedel valamivel, Katicza?“

„Mi az, kisasszony?“

„Hát az, hogy például ezért a pénzért, a mit most kaptál, vennél olcsó, krajezáros bábukat, otthon szépen felöltöztetnéd s aztán eladnád: kapnál egy darabért tíz vagy husz krajezárt is, úgy hogy nyernél egy kis összeget és idővel még talán valamit meg is takaríthatnál.“

„Igazán? Lehetne ez? Oh, mennyire szeretném! De lássa, kisasszony, én nekem nincs ám miből, ruhácskát varrni a bábukra; ha volna egy kis szalagom vagy valami szövetem, megtenném s akkor szegény nagyapának meg a bácsinak legalább volna mindennap egy kis dohány a pipába.“

„Várj csak, Katiczám! A bábukat nem adhatom ingyen, mert nem az enyéim; de vannak itt apró szövet és szalagmaradékok, ezeket neked adom; a pénzedért kapsz hat darab bábút, ezeket öltöztess fel szépen s aztán próbálj szerencsét.“

Igy aztán Katicza hat darab bábuval, melyek közt voltam én is.

meg egész esomó tarka szövet-, selyem- és szalagdarabokkal ment haza; szíve szinte dobogott örömében, midőn meg gondolta, hogy milyen jó vásárt fog majd csapni, milyen szép dolgokat fog vásárolni nagyapának és a bácsinak a nyereségből. Olyan boldog volt, hogy nem cserélt volna egy kis királynéval sem.

Ah, de azalatt otthon már szerencsétlenség várta s mi bábuk ugy mint a szép tarka szalagok is feledve voltunk sokáig a sarokban, hova Katicza bedobott. A szegény öreg és vak nagyapa Katicza távollétében vizet akart magának hozni a kutról, de elesett és súlyosan megsértette magát; orvost hívtak hozzá s ez azt mondta, hogy a sérülés nem veszedelmes ugyan, de sokáig ágyban kell maradni a nagyapának, míg a seb begyógyul. És csakugyan, a seb nagyon lassan gyógyult s miután ezalatt a nagyapa nem dolgozhatott, egyedül az öreg bácsi keresményéből kellett mindnyájoknak megélni, ami igen szomorú állapot volt, mert hiszen már akkor is nagyon szegényül éltek, mikor még mindkét öreg dolgozott.

Egy napon Katicza megint a boltban volt, hová elvitte a bácsi által készített néhány kosárkát; mikor visszajött, egyenesen hozzánk jött, kirakott az asztalra, és elbeszélte a bácsinak, mi történt vele néhány nap előtt a boltban és mit tanácsolt a boltos-kisasszony. „Majd meg is feledkeztem volna az egésztől, ha ma

a kisasszony nem kérdezi, hogy csináltam-e már valamit. Szinte szégyellem.“

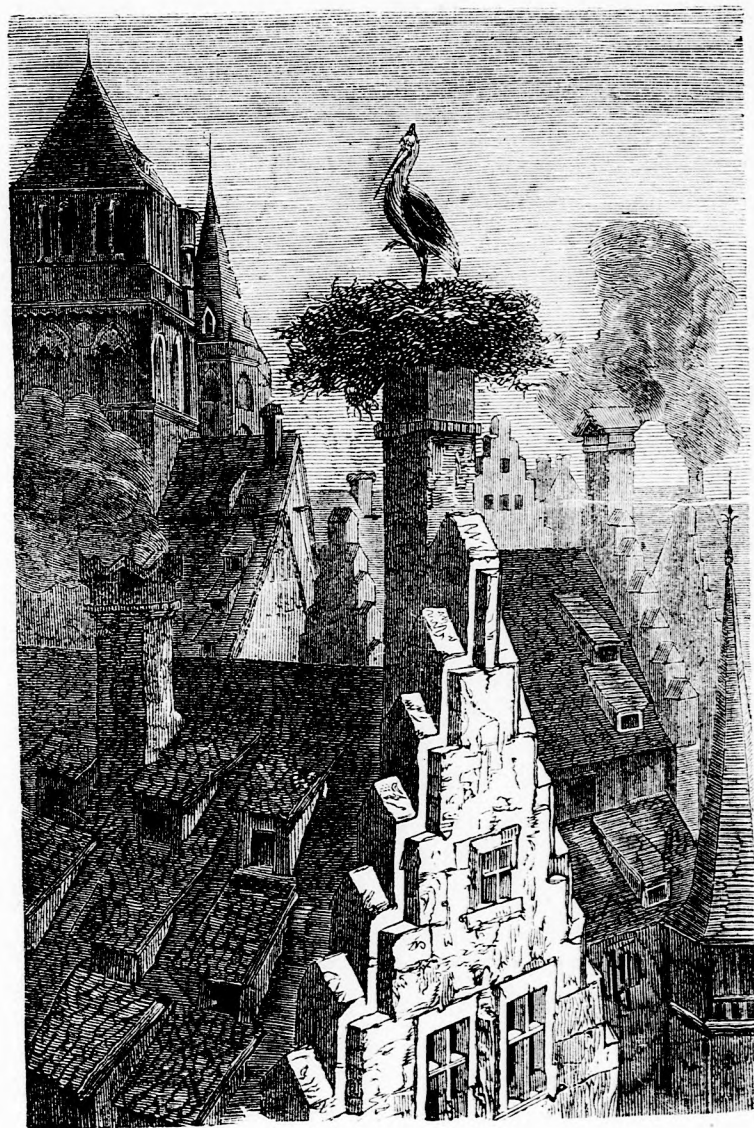
A bácsinak nem igen tetszett a dolog, hogy Katicza az utcán kóborolva bábukát árulgasson; eddig még nem volt szükségük ilyesmire. A beteg nagyapa nem igen tudta, miről van szó, csendesen feküdt az ágyon, nem szólt, nem panaszkodott, pedig éhezett szegény öreg; Katicza jól tudta ezt s azért szaporán hozzálatott a munkához. Egyik bábut a másik után szépen felöltöztette s mint minden kis leánynak, neki is még mulatsága telt a munkában; de játékra nem gondolt, csak igyekezett mentül hamarább elkészülni, hogy eladhassa bábuait és pénzt hozzon haza.

„No, bácsi, készen vagyok, nézze milyen szépek az én bábuim!“ szölt aztán. „Bizonyosan meg fogják venni tőlem.“ Ezután berakott mindnyájunkat egy kosárkába és utnak indult. Midőn a házból kilépett, kissé félénken nézett körül, betakart minket egy kendővel s csak mikor már távolabbi utcában volt, kezdett vevők után nézni.

De épen e napon hideg, borus idő volt, s szegény Katicza sokáig járkált az utcákon a nélkül, hogy valaki csak rá is nézett volna bábuira. Kevés ember járt az utcákon s a ki járt is, igyekezett mentül előbb hazajutni; aztán Katicza félénken is volt, csak halkán merte kiáltani: „Vegyenek szép bábukát!“ Alig hallotta valaki.

A KIS SZOBALÁNY. (lásd 202. l.)

A GÓLYA. (lásd 203. l.)

Egész nap hordozott bennünket Katicza, mert nem akart pénz nélkül haza térni. Olyan szép reményekkel indult meg, és csalódott!

Végre fáradtan egy kapu alá ült és keservesen zokogott. Ritkán történt ez meg szegénykén, de most oly rosszul esett neki, mikor ránk, — szép bábuira nézett, melyeket senki sem akart megvenni, hogy nem tudta elfojtani könyeit. Addig sirdogált aztán, míg végre az éhségtől és sok járástól kimerülten, szépecskén elaludt.

Ott voltunk sokáig a kapu alatt. Egyszerre harangozni kezdtek vecsernyére, — mert épen szombat volt, s néhány ember elment mellettünk a templomba, de senki sem nézett rá a fáradt gyermekre. A harangozás megszűnt s ismét nem láttunk senkit sem. Azt hiszem, magam is aludtam egy kicsit.

Egyszerre nyájas, szelid hang szólalt meg mellettünk. „Nézd csak, Emma, itt ül az a kis kosárfonó leányka, Katicza. Alszik, — igazán alszik! Vajjon mit csinál itt? Nini! Bábukat árul!”

Emma kisasszony büszkén ment tovább s boszusan felelt: „Hogy tudsz minden koldusgyermek előtt megállani? Az emberek épen jönnek a templomból, még bizony meglátnak; gyere hamar, már este van.”

Idácska habozott; úgy látszott, hogy fel akarta költeni Katiczát, de testvére miatt nem merte. Kivette tehát erszényét, s egy ezüst pénzdarabot Katicza kosarába tett, egy bá-

but, és pedig épen engem kivett onnan és elrejtve muffijába, testvére után szaladt és jókedvűen nevetett.

„Ugyan hogy lehet nevetni egy ily koldusgyerek fölött?” kérdé boszusan Emma kisasszony. „Ah! elvétél tőle egy bábút? Mire való ez?”

„Hát csak arra, hogy mikor szegény Katicza felébred, nagy öröme az, hogy látja, hogy vásárt csapott álmában. Nem mulatságos ez? Megéri egy heti zsebpénzemet, melyet érte adtam; nagyon örülök, hogy erre jöttünk.”

Emma kisasszony magasra emelte orrát és egy szót sem felelt.

Igy jutottam én el szegény Katicza kosarából. Azóta már sok kis leánynál voltam, de egyiket sem szerettem úgy, mit Katiczát.

Halottam azt is, mi lett később Katiczából. Majd valamikor talán elmondom.

A KIS SZOBALÁNY.

(Képpel a 200. l.)

VAN-E szükségtek egy kicsi leányra.
A ki söpörget, tisztogat?
Ujdonat új seprümmel kelve-járva
Tisztán tartom szobátokat.

S ezért fizetést én soha sem várok,
Mint a szakácsné s konyhalány.
Hanem, — ha jó rendben tartom szobátok,
Egy nagy bábút kapok talán.

A GÓLYA.

(Képpel a 201. lapon.)

MAGAS a haz, de magasabb
A háznak kéménye: —
Szár az ágól rak fészket a
Gólya tetejébe.

Madarak közt nincs ügyesebb

A kényes gólyánál:

A ló négy lábbal is botlik.

Ő csak egy lábán áll.

S a kéményről komoly képpel

Lenézi a földet.

Munka alatt, mint az ember.

Ő soha sem görnyed.

Gondja nincsen; eledelét

A tó bőven adja.

Apró halból, kigyóból áll

Betevő falatja.

S jóllakottan, a szabadban

Mért ne volna kedve?

Örömeiben a világnak

Mért ne kerepelne?

A RIO COLORADO PARTI
INDIÁNOK.

(Képpel a 204. lapon.)

MESSZE Amerikában, a Rio Colo-
rado, azaz színes folyó partjain
lakik néhány indiánus törzs, melyek
arról híresek, hogy nevöket alig lehet ki-
mondani; majd beletörök az embernek a
nyelve, ha például ilyeneket kell kimon-
dani: Chimechewuebes, Cutchana, Pata-
Utah stb. Ez indiánok magas, erős test-
alkattal, nyílt tekintettel bírnak, mindig
magukkal hordják iverket és nyilaikat s
még a nők is fegyvert viselnek.

Az indiánus nők különben épenség-
gel sem szépek, alacsonyok, vastagok, rut

arczuak, hanem azért gondos és jó anyák
és nagy szeretettel ápolják kicsinyeiket.
Persze, hogy az indián gyermekeknek
nincs olyan jó dolguk, mint nektek, kis
olvasóim: nem kapnak finom puha ruhát
és takarót, nem burkolják csipkébe, bár-
sonyba, hanem nyers bőrbe vagy durva
fahéjba göngyölik s bársonyszalag helyett
guzszsál kötik össze.

Képünkön látható egy ily indián nő
gyermekével: a háttérben levő kuny-
hóban született alkalmasint a kis indiánus,
de aligha abban fog nagyra nőni, mert
az indiánok nem sokáig laknak egy helyen,
hanem örökké bolyongnak s a hol épen
megtetszik nekik a vidék, vagy a hol sok
vadat találnak, ott ütik fel kunyhójukat.

TRÉFÁS SOKSZOROZÁS.

HÁROMSZOR egy épen három,
Mennyi mókus van a fákon.
Háromszor kettő biz a hat.

Vigyázz, ki ne törd a nyakad.

Háromszor három, az kilencz.

Megtüntetünk ám, ha füllentsz.

Háromszor négy tizenkettő,

Szomorú hely a temető.

Háromszor öt az tizenöt,

A nap elől elfut a kőd.

Háromszor hat már tizenhatsz,

A péknél leszakadt a polcz.

Háromszor hét az huszonegy,

Jó fiu iskolába megy.

Háromszor nyolcz huszonnégy,

Roszat semmikép ne tégy.

Háromszor kilencz huszonnégy,

A szünidő már csak négy hét.

Háromszor tíz harmincz,

Erdélyben van Alvinez.

Háromszor tizenegy harminczhárom,

Be sokat esik ezen a nyáron.

Háromszor tizenkettő harminczhat,

Itt a versnek vége szakad.

A RIO COLORADO PARTI INDIANOK. (lásd 203. l.)

FRONING

ELSASSI NÉPSZOKÁS. (lásd 207. l.)

A BARNA EGÉRKE.

(Képpel a 208. l.)

BARNA szőrű kis egérke
Tanyáz a pinczében.
Nem is hiunéd, olyan kövér,
Alig fér bőrében.

Óvatosan ide-oda

Fut a kis boszorkány.

A mit talál, le is nyeli.

S meg sem akad torkán.

A macskák és a kis cziczák

Sokszor keresgélük.

De — a mily nagy lármát esapnak. —

Soha el nem érik.

Most is ott ül mind a három

Vigan tejeckézve.

... Tejlopásra gondol nyomban

A barna egérke.

El is indul, ott is van már,

A kis czicza mellett.

Czicza sem rest és magától

Csészét, kanált elvet.

S rohan az egérke után

Ennek sem rest lába:

Kapja magát mint a villám,

S beszalad lyukába.

Villogó szemekkel néz a

Kis czicza utána:

Hogy oly szük az az egérlyuk.

Hej, be nagyon bánja!

AZ ÖKÖRSZEM.

PAJDANÁBAN azt hitték, sőt a falusi nép még most is hiszi, hogy vannak bizonyos „szerencsehozó“ állatok, melyeket nem szabad bántani; ilyen a fecske és a kis ökörsem-madarak is, és ha pajos gyerekek egy ily madárkát megöltek, a babonás nép azt hitte, hogy bizonyosan valami szerencsétlenség fog történni.

Szerencsétlenséget ugyan nem hoz az ökörsem megölése, de mindenesetre kár, és a népek, habár nem tudja is, miért, de igaza van, hogy nem engedi e piczike madárkát bántani. Az ökörsem tudniillik a rovarevőkhöz tartozik és télen nyáron itt marad nálunk; télen át a falvak közelében röpdes és ekkor bizony sovány kosztot él; de mikor megjön a tavasz és nyár, akkor jól él kövér rovarokkal, melyekből naponként sok százat elpusztít és ezáltal nagy hasznot tesz, mert a rovarok kárt okoznak a kerti és mezei növényekben s rettentően elszaporodnának és mindent tönkre tennének, ha nem volnának rovarevő madárkák. Mikor az ökörsem kikölti tojásait s kis fiait táplálja, akkor még több rovarot fogdos össze. Egyszer a kertemben volt egy ökörsem fészke s ebben négy vagy öt apró pelyhes fiók; hangosan sípítva kértek anyjuktól enni, s az szaporán hordozta nekik a rovarokat; egyszer meglestük, hányat hoz egy óra alatt s megszámláltuk, hogy kilenczvenszer jött vissza a madárka fészkéhez s mindig hozott egy vagy két rovar. Képzelmű, hogy csak egy nap alatt is hány kártékony férget pusztít el egy kis madárka. Ezért nem szabad bántani a rovarevő madarakat.

GYERMEKEK A KUTNÁL.

M

IKLÓSKA és Gizike

Künn a kutnál állnak.

Uram isten! titkos dolgot

Sughatnak egymásnak.

Talán bizony Miklóska

Madárfészket látta?

Vagy Gizi akadt a mezőn

Eltévedt libákra?

Vigyázzatok a vederre,

Leesik a kutba!

S csevegéstek miatt aztán

Kettős lesz a munka.

ELS

A

NÉPE

más s
ban, m

falukban v
talság és

országokba

ezot, hane

Legfuresát

téka, mel

rendeznek.

valamelyik

virágokkal

tüzeket gy

szegyeülnek

lobognak,

magának

szaladnak

öregek né

lamelyik

zseli magá

volt egész

ben kitör

Németors

A sz

vetett és

leten a f

nél nagy t

nálhatóbb

és nem o

egy egész

desen gaz

ELSASSI NÉPSZOKÁS.

A NÉPEKNEK minden országban más-más szokásaik vannak, úgy ruháikban, mint mulatságaikban. A magyar falukban vasárnaponként összegyűl a fiatalság és vígan rakja a esárdást; más országokban nem szeretik annyira a tánczot, hanem más mulatságokkal pótolják. Legfűresább ezek közt az elsassiak játéka, melyet ünnep- és vasárnapokon rendeznek. Az utcza egy részét, vagy valamelyik tágasabb udvart feldiszipitnek virágokkal, zöld galyakkal s aztán jókora tüzeket gyujtanak. Öregek, fiatalok, összegyűlnek s mikor a tüzek már erősen lobognak, minden fiatal legény választ magának egy leányt, s kezet fogva neki szaladnak a tüznek és átugorják, míg az öregek nézik és mulatnak, kivált ha valamelyik pár rosszul ugrott és megperzseli magát. — Elsass francia tartomány volt egész a mostani időig; a mult évben kitört háboru által azonban most Németországhoz tartozik.

URI SZAMARAK.

A szamár nem mindenütt oly megvetett és lenézett állat, mint nálunk, Keleten a főuraknál és más ázsiai népeknél nagy tiszteletben részesülnek, de használhatóbb és erősebb is, mint a miénk és nem oly makacs. Törökországban van egy egészen fehér szamárfaj, melyet rendszeren gazdagabb emberek használnak. Fülét és farkát kékre vagy vörösre festik, czifra szerszámot raknak rá, úgy hogy a nép az ily tarka állatot aztán „uri szamár“-nak nevezi.

TANULSÁGOS MONDÓKÁK.

A mit magad elvégezhetesz,

Soha se' bizd másra.

Annak, a mit magunk végzünk

Van igaz áldása.

A ki sokat beszél,

S keveset tud tenni.

Oly föld, melyen nem nő

Dudván kívül semmi.

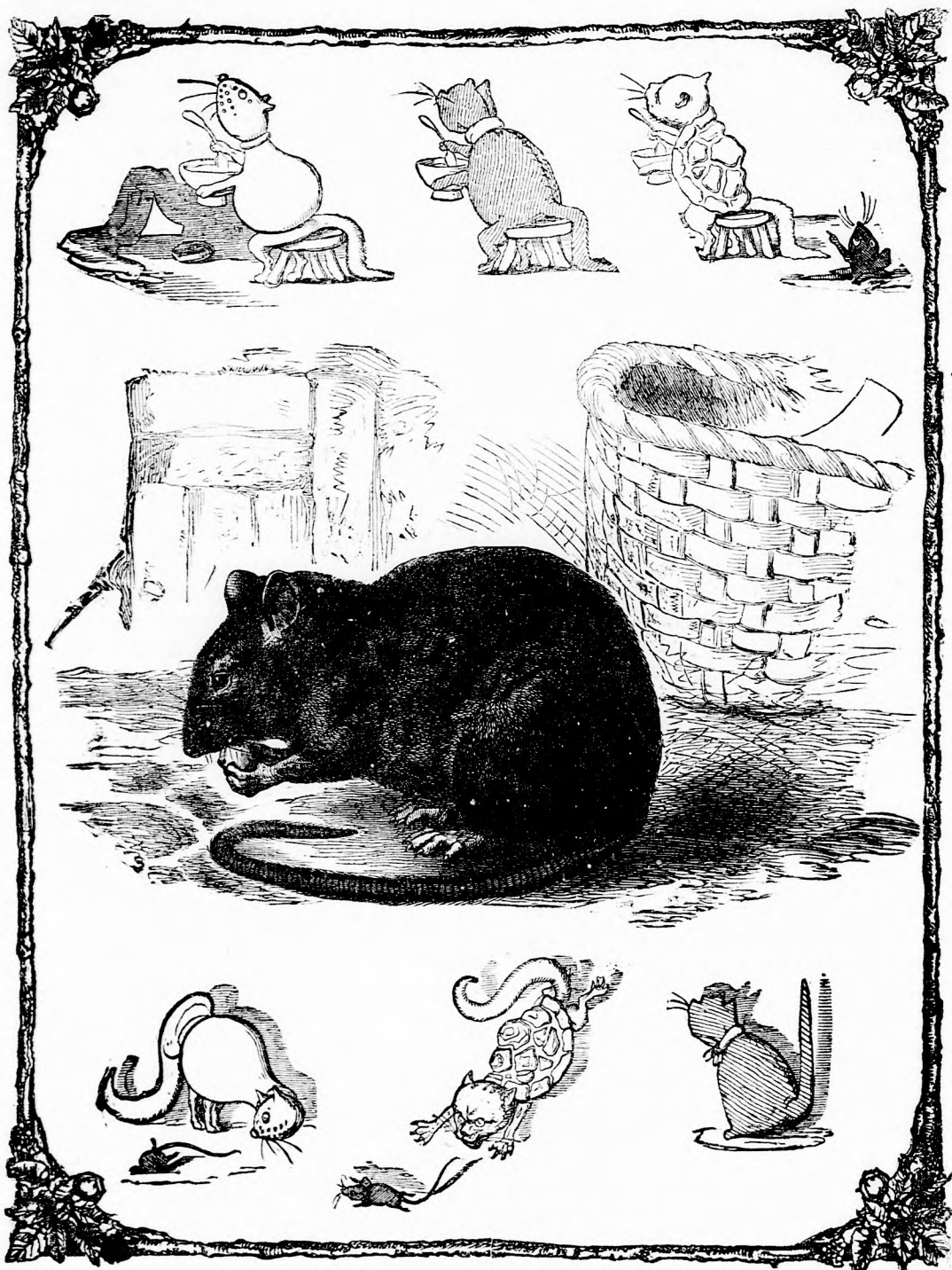
A „KIS LAP“ OLVASÓHOZ.

A jelen szám utolsó ez évnegyedben s így búcsut veszünk kis olvasóinktól, — míg a jövő számmal újból találkozunk, mert rem élem, hogy kis olvasóim megszerették Forgó bácsit és a „Kis Lapot“ annyira, hogy nem egykönnyen fogunk egymástól elválni. Ha már eddig is több oldalon tetszést aratott a „Kis Lap“, ezentul még inkább fog tetszeni, mert rajta leszek, hogy rajzokban, elbeszélésekben, versekben mindig szebbet és mulattatóbbat, de egyuttal tanulságosat is nyujtsak kis olvasóimnak.

Csak egy kis veszedelemre akarok ezuttal mellékesen figyelmeztetni. Azon veszedelem fenyegeti a „Kis Lap“-ot hogy nagyon sok mindenféle kéziratot kap kis olvasóitól; sok ilyen be-küldött iratban igazán öröme telik Forgó bácsinak, olyan szépen, jól van írva; de azért mégsem akarom az ily dolgozatokat kiadni, mert azt ohajtom, hogy kis olvasóim mulatva okuljanak a „Kis Lap“-ból de ne vágják idő előtt nagy fába a fejszét és ne essenek az irói szenvedély betegségébe.

A viszontlátásig tehát kedves kis fiam és leánykaim, a jövő évnegyedben az eddiginél is obban fog mulattatni és oktatni titeket.

FORGÓ BÁCSI.

A BARNA EGÉRKE. (lásd 206. l.)

Kiadatott és nyomatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.
 Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 frt.